

**Academia Peccatorvm. Seu Conciones De Tota Parabola
Prodigi Euangelici**

Qvae Poenitentia Peccatorvm Sev Conciones De Prodigi Evangelici Reditv
Ad Patrem

Bosquier, Philippe

Moguntiae ; Coloniae, 1615

1. Quod Prodigus noster, propter intercessores ipsos, bono iure eis noluerit vti.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55940](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55940)

CONCIO XX.

Grecæ.

Vulgata.

Syriaca.

8. Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ ἐπιθήσω
 8. Surgam, & ibo ad Patrem meum, & dicam ei.
 8. Surgam, proficiſcar ad Patrem meum, & dicam ei.

ARGUMENTVM.

- Dicemus
 hodie { 1. Quod Prodigus noster propter intercessores
 ipsos, bono iure eis noluerit uti.
 2. Quod propter personam propriam, quæ
 nus uteretur, iustas habuit causas.
 3. Quod benefecerit non vrendo, sed per
 vrendo propter respectum patris.

AVE.

I.

Quod Prodigus noster propter intercessores ipsos, bono
 iure eis noluerit uti.

QVANTO magis factum infelicis Pro-
 digi cribro, tanto plus pollinis tenu-
 nio. Quanto magis ad lapidem lydium
 examino, tanto magis consilium eius
 proba, ut ipse sine præiis litteris, re-
 cta vadat ad patrem, non aduocatis intercessoribus
 seruis, non cognatis, non amicis. Imo vero, dile-
 ctissimi, multo sic egit melius, adeste si placet, intelli-
 gite rationes. Rationes ipsi fuerunt varie, aliæ ex parte
 intercessorum, aliæ ex parte sua, aliæ ex parte pa-
 tris. Agamus primo de iis quæ ex parte intercessorum.
 Prima fuit magna, nec male fundata, diffidentia: ni-
 hil credebat fratri, seruis; non tam ab illis speras au-
 xilium ad purgandam causam satis malam, quam o-
 mnem industriam ad auertendum à benignitate pa-
 trem, ne vnquam in gratiam & ædes ipsum reciperet.

si ipse quam maxime redire vellet. Ingeffissent pa-
plurima, quæ nunquam alias sciuisset, exaggeras-
ent vera, pinxissent falsa, calumniis, coloribus, facta
afecta imposuissent omnia. Atq; hæc ob oculos pro-
posuissent patri, ne potius feretrum, quam senectutis
baculum sub rectum reciperet.

Fratris ingratis satis certa, satis evidens: qui etiam
post factam transactionem exultantibus in reditu o-
mnibus, indignatus est gloriæ ac triumpho fratris, ac
cum pater ipsum lenire studeat, fratris sui spurcicias
ipsi intrinsece exedendas: dicens admodum odiose, *Post-
quam filius tuus hic, qui deuorauit substantiam suam cum
meretricibus, venit, &c.* Vbi singula fere verba acu-
leum, fel. & venenum habent.

Notate verba singula, quam belle coagmentata
sint. *Hic*, dicit monstrans digito; forte etiam infami,
(norant docti quam & cur hoc probrosum) non di-
gnatus ipsum suo nomine quod in circumcisione ac-
ceperat, Iohannis, Petri, Pauli, &c. nec fratris. *Velut
etiam hic publicanus.* Et filius tuus etiam tuum corcu-
lum, tuæ delitiæ, tui oculi, quasi solum ipsum curasset
pater, reliquis neglectis ut spuris, & hoc secundum. *Qui
deuorauit*, quasi lupus omnia; *deuorauit* dicit, non po-
tuit odiosius. *Patrimonio non comesto sed deuorato*, dicit
Cicero de Sallustio, & hoc tertium.

Cic. Orat.
respons. in
Salust.

Substantiã suam, Græca plus energie habent. *Que
dicunt substantiam tuam*, vnde Arias Montanus, & E-
rasmus, bene vertit aliena tanquam sua: iam tuis re-
bus dominans, quasi *patre nondum mortuo, pro herede
gessit omnia*, & hoc quartum. Græcus etiã & Arias ex-
primunt amplius: *ὅτι τὸν βίον, tuam vitam*, i. vnde tibi cõ-
mode in senectute viuendum erat; quo vitam tuam nõ
parum imminuit, & hoc quintum.

Vitam tuam, i. quod tanto sudore peperisti, tanta fa-
tigatione & vite incommodis, & hoc sextum. Insuper
cum meretricibus, non cum lepidis bellisque; hominibus nõ
cum honestis matronis, sed cum prostitutis, & hoc septi-
mum. *cum meretricibus*, cum obsoletarum grege, cum
integro talium agmine, nõ vna contentus, & hoc octauum.

Ah

Ah quantum potest inuidia, dum dura sicut inferna
emulatio!

Quomodo igitur tali fideret fratri, quem forte
pe inimicum expertus erat, & fecerat, iritans
domi, quem stimulabat auaritia? *Quid non moribus
pectora cogit auri sacra fames?* Habendi cupiditas
tas seminauit inter fratres discordias.

Fraterno primum maduerunt sanguine moi.

Tali aqua cœmentum primorum mœnium tem
peratum est. Romulus enim vt solus exiguo & nascē
te adhuc potiretur Imperio, fratrem occidit, nescio
quo prætextu transgressi valli. Sibi quisque promi
mus.

*Virg. lib. 3. Terent. in Andria Act. 2. Scen. 4.] Verum illud vo
bum est, vulgo quod dici solet: omnes sibi melius molle
quam alteri.*

Lucan. Pharf.

O quam paucos inueniemus cognatos, & fratres
qui dicerent cum Cicerone.

*Cicero Orat. in Sallust.] Mea res familiaris multa
mibi minor, quam habere dignus sum. Atque vrinam ne
tanta quidem esset, quanta est, vt potius amici mei viue
rent, quam ego testamentis illorum locupletior essem.*

Certe rariores sunt illi clauis aureis per viam Spar
tis, aut pleniluniis.

Paucos inuenias fratres similes Cleomeni Lacedæ
monio, qui fratri suo communicauit regnum: paucos
inuenies ita religiosos, vt Dagobertus Rex Franciæ,
qui fratrem Aripertum in societate regni assumpserat,
concedens ipsi Aquitaniam. Pauciores etiam similes
Polluci, filio Ledæ: quem aiunt ita amasse Castorem
fratrem suum, vt cum ipse immortalis esset, immor
talitatem cum fratre diuideret, vt alternatim scilicet
viuerent ac morerentur.

Virg. 6. Æneid.

Fratrem Pollux alterna morte redemit.

Contra vero vbique inuenias Etheocles & Polini
ces, qui mutuis pro regno conciderunt vulneribus:
Cainos inuenies, æmulos fraternæ & Abelis gratiæ
& Esauos vsque ad mortem fratribus suis paternam
bene.

mediationem inuidetes. Fratres similes filiis Iacob, Iosephum natu minimum, *videntes quod à patre* *Genes. 37.*
cunctis filiis amaretur, oderant, nec quicquam pote-
nt ei pacifice loqui.

Atque verum est illud Poetæ, *fratrum quoque gratia* *Ouid. lib. 1.*
non est. Quantum apparet, talis fuit frater Prodigi, *Metam.*
 amans parum, diuitias nimium, sperans hæ-
 reditatem ex asse, quam non consequeretur reducto
 in donum & gratiam fratris. *Arma ut gemina face ho-*
mine unia cupidus; auaritia, ut rapiat aurum, impietate
non videat germanum.

Dici posset de ipso ut quondam S. Leo de Tyranno *D. Leo serm.*
 verbat Decio. *in natali S.*

Impatiens consortis erat.

Rebus itaque sic constitutis, hinc quidem fratris *Lib. 1. pharf.*
 inimicitias, inde insatiabili auaritia, quis adeo stoli-
 dus ut suadeat Prodigio, talem quærere ad patrem
 mediatorem: hoc demum fuisset ouem lupo committe-
 re, conuocare auxilia, & aquam & ignem accen-
 dere.

Sed cur non adhibuit aliquem ex seruis, qui plus-
 culum valebat gratia? habuit proculdubio cur & illis
 discederet: vitam forte antea satis infocalem, cædens
 inuim, vulnerans alterum: aliis comminans, alios
 accusans, forte sæpe in causa fuit cur miseri serui fie-
 rent vlmei, cur plecterentur, conicerentur in com-
 pedes, in carcerem eiicerentur, &c. *Pone crucem seruo* *Iuuenal.*
 frequens ipsi erat in ore; non magis tractabilis quam
 quis aut virga spinea: quidni? Cum ita patrem graua-
 re senem, & mansuetum, forte eum iam subuereri
 incipiebant, ne cerebrosus & ferreus ipsos ad necem
 rigeret, ac domini sui dies breuiaret: timeat multos
 nem multi timent; nam *quem quisque odit perisse ex-*
istit.

Ad C. Cæsarem de Rep. ordinanda apud Sallust.]
in arbitror quemquam multis metuendum esse quin ad
rem ex multis formido redeat.

Senec.

Timet timentes, metus in auctorem redit.

Multis

Multis terribilis, caueo multos.

Quid.

Multa miser timeo, quia feci multa proterue.

Sallust. de bello Iugurth.] *Ex mala conscientia dignum timere.*

Genes.] *Manus Ismahelis contra omnes, & manus inanium contra eum.*

Macrobi. lib. 1. Satur. c. 11.] *Non potest amor cum timore misceri.*

Quomodo igitur pro ipso intercederet (seruati) restitacis ollis cum cacabo nulla societatis. Timet impetitiones, quas antea senserant. Timebant eum ut eos

Cicer. lib. 2. Offic. quem metuunt oderunt, quem quisque odit perisse expectat.

lupum, columbae accipitre n, ut fulme. Quorsum cerent, reuocabimus turbidum istud caput, quid periclitari volumus nostram pacem? si ipse reuertitur, gratitudine ac duritie eius expellimur. *Quis si bene se moue, dicunt Itali: seruat locum sapiens quo se habet comode. Ipsumne iuuenimus, pro ipso intercedamus, ipsumne conciliemus patri? absit haec stulticia, facis tentare quidlibet, & hic si non satis se uirum intelligat, dicebat alter alteri. Utinam discerpendus daretur nostris dentibus? Si non dixerunt viri tabernaculi mei: Quis det de carnibus eius ut saturemur.*

Terent. in And. Iohan. 31.

Psal 40.] *Qui edebat panes meos, magnificauit super me supplantationem.*

Citius ad fratrem eius ibimus sollicitatum ut reditum eius auertat.

Nec adeo infusus Prodigus ut non suboleret illi aliquid tale. Conscientia agit, nec sinit bene sperare, nisi innocentem: *suis cuique animus ex conscientia sperare prabet.* Scribit quidam Iulio Caesari. Pub. in multis qui dare nescit, iniuste petit. Adire igitur seruos, & illis committere negotia, esset oua gallo supponere. Bene igitur abstinuit ab illis, & recta se contulit ad patrem.

Apud Sallust. Orat. ad C. Caesarem de Rep. ordinanda.

Virg. 2. Aeneid.

Cui neque apud Danaos usquam locus, in super ipsi Dardanida infensi poenas, cum sanguine possunt. Sed poenam nec fratrem, nec seruos, ipsi adeo ut in.

fringimus inensos, ac ipsis amicis charum.
 Nihilominus dico non sine ratione potius iuit ad
 artem, quam ipsorum implorauit auxilium, propter
 perfidiam quæ frequens est inter aulicos, Agentes,
 procuratores, in peruentores suos ut illos S. Augu-
 stinus appellat: non semper agunt bona fide media-
 tores quod ipsis conceditur: sunt qui utraque ac-
 cipiant manu. Sæpe qui magnum in nos fauorem
 præferunt, & negotia promouere respondent, ni-
 hiloptant nisi ut omnia cant pessum: *fronti nulla fides,*
 & vultu difficile hominem nosse, nisi momi fene-
 stellam in pectore habeat, & spectantes oculos
 ad cor admittat: nec Dij sumus, ut arcana om-
 nia & abyssum humani cordis perscrutemur, vbi
 plures amphractus sunt, flexus, & reflexus, quam
 in quatuor simul Plinij labyrinthis. Hic montes
 promittit aureos, auxilia omnia, nec ferreos præsti-
 turus, nec digitum moturus, nec pedem. Quare nihil
 melius quam sua per se curare. Qui dat procurationē
 suo equo, sæpe ipse sequi debet pedes: si oculus do-
 mini saginat equum, præsentia supplicis accelerat
 negotia.

Bene etiam dixisse mihi videtur, *surgam, & ibo ad
 patrem, & dicam ei, &c.* Non aduocato intercesso-
 re villo, propter potentiam aut fratris, aut seruo-
 rum, aut amicorum, aut omnium. Agentes enim
 quidam, etsi homines, quorum res tractant, satis
 diligant, ac bona fide procedant, timent tamen
 nonnunquam incidere in odium illorum, ad quos
 missi sunt: quia nimirum illi quorum causam agunt,
 nimio flagrant odio; & accideret nonnunquam ut
 oportune importune bona tamen fide agentes, om-
 nem inimicitia tempestatem in caput iuum accer-
 erent, quasi faueant illis pro quibus intercedunt:
 atque hoc sæpe torporem & teporem adfert agenti-
 bus. Nōne quidam dicunt? Nunquam mihi erit ami-
 cus, qui pro hoc aut illo me adierit. Dauid antequam
 esset Rex, adeo erat inuisus Sauli, ut si quis alius præ-
 ter Ionathā de illo locutus fuisset bona, demonstrans
 suspicio;

D. August.
 de consensu
 Euang. cap.
 20.

Juuenal.

Ioan. 9.

suspicionem de illo esse iniquam, seruitium fidele, nihil peccasse eum qui cum periculo capitis Goliath strauisset, qui tam bene de regno esset meritis, tam probe expletis officiis, proculdubio non minus quam Ionathas incurrisset inuidiam, nec ideo fuisse in meliori loco Dauid. Christus Iesus suo tempore tam fastidiosus Iudæis; maxime Phariseis, ut cum de viis sabbathis cæco restituto inquirerent, parentes cæci iam videntis quod res esset, proûteri ausi non fuerunt, sed relegarunt eos ad ipsum cæcum, quoniam timorati Iudæos: conspirauerant enim ut si quis ipsum conuideretur Christum, fieret extra synagogam. Filius etiam libere quod acciderat dicens variis impetebatur maledictis: *Maledixerunt ergo ei, & dixerunt tu discipulus eius sis.* Cumque ipse medici sui Christi innocentiam regereret, appellarunt eum *in peccatis natum torum*, & eiectus est de synagoga. Historia est apud S. Iohannem. 9. capite. Quid? discipuli qui post mortem causam ipsius fouerunt, nonne lapidati sunt ut S. Stephanus, flagellati ut S. Paulus, decollati ut S. Iacobus, capti ut S. Petrus, omnes tractati pessime? Et unde omnis illa in martyres effusa crudelitas, nisi quia pro Christo agebant, adeo ipsis iniurioso, ut vel solum nomen bilè moueret? Cur Prophetæ, Elias, Esaias, S. Iohannes Baptista, tanta passi sunt? & cur nos concionatores aliquando tam male excipimur, nisi quia pro Deo, pro virtutibus agimus, quas peccatores oderunt? In nos faba caditur, & omne vitus in concionatorem euomitur, si verbum mutiuerit.

Videte cur ignaui quidam muti sint in materiis odiosis, in plausibilibus linguis loquentes Angelorum; nihil agentes, aut admodum parum pro Dei & Ecclesiæ causa, minus etiam pro conuersione peccatorum.

Quid in nos inquiunt, concitare volumus populum, principem: alia non desunt materia de quibus pulchre & sine periculo discurremus, transeant ista. Primo inquiunt, qui viuere vult, tacere debet, ac aliorum vitam omittere. *Audi, vide, tace, si vis viuere in pace,*

pacev̄t habet proverbiu[m] sumptu[m] ab Arsenio: at-
que ita in rebus seriis iocantur, rogantes vtrum non
intelligamus gallicinium hoc, *qui vivere vult ta-*
ta.

Ah delicati martyres, qui nihil pro Christo, tanto
amico sustinere volunt; nec vllum quidem pro amica
veritate rumorem. Sed non agnosceret etiam illos co-
ram patre: *qui me erubuerit coram hominibus, erubescam*
et eum coram patre meo: tantum pro tanto; hostimen-
tum. Qui vivere igitur volet, tacere non debet, mo-
tandum vt viatur. Sæpe mediatores timuerunt vbi
non erat timor, ac fingunt illos, quorum causas susci-
piunt, magis quam reapse sint, exosos: aut illos apud
quos acturi sunt, magis implicatos & difficiliore,
quam sint reuera: & panico isto terrore, & falso metu,
mouit Deus quomodo supplicum aliquando negotia
gerantur. Prodigus itaque hæc omnia metuens, me-
lius ipse sibi apud patrem factus est patronus.

*Panico
terror Pro-
verb.*

Propter præensam etiam spem, quam quidam pro
se aut suis habent, mediatores, negligentius aliquan-
do credita procurant negotia; intelligentes enim
gratiam suam apud Principes, & amicos non esse in-
limitatam, & perpetuam, vt obtineant quidlibet, & li-
beralitatem Principis & amicorum esse limitatam,
vt nec velint, nec possint omnia concedere, prospici-
unt etiam rebus suis, aut propinquiorebus amicis,
ne scilicet aliquando in maioribus causis, exhausta
Principis gratia indigeant. Prudenter hoc quidem
iuxta seculum, vt faciant sibi cisternam necessitatis
gratiarum Principis, & emittentes quasi per tubam,
& epistomia fauores, vt reliquus torrens impetu de
libano ruens, aut montibus Italix, in se suosque co-
piosus veniat, & ipsi pleno impetu fruantur. Non au-
tentes vix huc deducere riuiulum & illuc, timentes ne
diminutione ista, guttatim rarefcentibus fauoribus
arescant. Parcunt in alios gratiæ Principum, vt ipsi
prodigaliter inde viuant. Quid, inquiunt aperire adi-
tum ad Principem alteri, est seipsum excludere. Ti-
ment audire quod Esau ab Isaac, qui Iacobo benedi-

Genes. 27. xerat; *Venit germanus tuus & accepit benedictionem tuam.*

Dedi quæ habui danda; sic nonnulli operam suam promittunt ad obtinendam veniam, aut lucrum, & nihil agunt, aut ita segniter, ut magis reculare quam postulare putentur. Non instant ad primum contenti repulsam. *Petitis & non accipitis, eo quod non petatis.*

Iacob 4.

Et nonnunquam accidit ut Principes sua sponte ipsis dicant, cur pro te non loqueris, aut tibi propinquiori cur te non commendas? Nam hoc de ceteris ralem admouere intercessorem, in officio, aut beneficio, qui non loquitur nisi pro se, nec quicquam litigat, nisi alterum excludere, se installare & inuoluit. Miseri homines, ita speratis excidunt beneficiis, quia eos applicuerunt operi, qui facti competitorum, ea rogarent & obtinerent sibi. Quot amatores pradam & matrimonia perdiderunt, quod conciliatorem hunc aut illum misissent, qui rualis factus excludit socium? *Nusquam tuta fides, ubique fraudes.* Ne igitur in tales incideret, qui sub aliena suam causam agerent apud patrem, nec ita intercessuri erant ut oportebat, optime dicit: *Surgam, & ibo ad patrem meum, & dicam ei, &c.*

Vrg. 4. Æn.

Fœmina sine masculino, spes sine experimento, & labore, nihil boni gignit. Quis mea negotia fidelius curabit & studiosius, quam ego? male procedunt bella, quæ per vicarios administrantur.

Sed concedamus simulatos non fuisse amicos, non timuisse inimicitias pro amico, non que situros Principis fauorem sibi: nonne socordissima humana est negligentia, torpor in negotiis, procrastinationes, conuenientia? Ad hæc requiruntur potentia, seu opulentia, patientia, & diligentia.

Vide Mich. de Monte li. 2. cap. 4.

Et quomodo in alienis curandis hæc non interueniant, cum cōtingant in propriis? Nam inuenias homines apud quos litteras tuas clausas inuenias, 3. aut 4. die, postquam acceperint. Patrum nostrorum temporibus Dominus de Beutiers, visus est Thurinum perdere,

ardere, quia sedens in conuiuio neglexerat inspicere relationem prodicionis, quam machinabantur vtrique, cui præerat Saluus fuisset Iulius Cæsar, si vadens ad Senatum legisset scriptum oblatum illo die quod cæsus est. Idem dici posset de Archia Tyranno Thebano. Et quomodo hæc non accidant in humanis, cum frequens sit in diuinis, quam negligenter nonnulli pro populi salute apud Deum orant, cuius peccata quotidie comedunt? Atque ideo constitueretur dies repetundarum & iudicij, ac tum contra eos clamabunt populi bene deuorati, male consolati.

D. Bernard.

Quomodo particulares & priuati homines de Agentium negligentia non conquerantur? cum sæpe Respublicæ a tutoribus suis habeantur parum fideliter: quomodo humana non tractentur segniter, cum & diuina tam somnicolose obeantur? sed magno Agentium malo. *Malédictus qui facit opus Domini fraudulentè, alij negligentè.* Nec sæpe vlla maior negligentia est, quam cognatorum, qui veniam sibi facile à cognatis promittunt.

Terent. in Andr. Act. I. Scen. I.

*Mulier quadam abhinc triennium,
Ex Andro commigrauit huc vicinia.*

Inopia, & cognatorum negligentia

Coacta, (Chrysis sc. ex Andro Athenas comigrauit.)

Procuratores & cognati dicunt sæpe,

Cras hoc fiet, idem cras fiet,

Sed cum lux altera venit,

Iam cras hesternum consumpsimus.

Cras cras & sic nihil fit. Quos autem negotia ipsa concernunt, melius aduigilant, intererat vero maxime Prodigii reconciliationem suam diligenter accurari. Nemo igitur maiorem diligentiam & sollicitudinem illuc erat allaturus. Ideoque melius neminem loco mittens ipsemet vadit. *Surgam & ibo ad patrem, & dicam ei, &c.*

Quid.

*Ipse eques, ipse pedes signifer * & ipseus ero*

Ec 2

* Dux

Persi. 5.

* ipse fui.
habet Ouid.

* Ex quadã
adolescentia
mea para-
nesi.

* Dux vero, miles ero, Duce me, me milite, selam
Bella geram.

Ecce rationes aliquas ex parte intercessorum, quæ
Prodigum mouerunt iis non uti: nunc autem videri-
mus quas habuerit rationes ex parte personæ pro-
pria.

I I.

*Quod propter personam propriam quo minus cre-
retur iustas habuerit causas.*

Necessitas itaque nimium vngens, periculum in
proximo, mors videlicet præ foribus (ego autem
hic fame pereo) non permiserunt euntem & redire
expectare nuntium, forte diu hæsurum, aut cum con-
ditionibus reuersurum: ut ita bis ter vltro citroque
cōmeandum esset. Interim ante responsum confu-
tabit pater, examinabit testimonia, inquiret contra-
ria, forte & falsa auditurus, & suggestiones iniquas, &
quod notarij scribent respondebitur, ibunt prople-
ca pro duplica tabellarij, & dum poluntur, dum conu-
tur annus est, * dicit quidam alius. Interea miles Pro-
digus, vix agram efflabit animam. Nimia hæc mori-
venter caret auribus, nec patitur sibi verba dari.

Terent. in
Heaut. Act.
2. Scen. 2.
* Sed est ibi
sermo de mo-
ra mulierū.

Plaut. in Amph.] Fames & mora bilem in nasum in-
ciunt.

Sallust. in bello Iugurth] Animo cupienti nihil satis
festinatur.

Ouid. lib. 2. de Arte.

Cum mora non tuta est totis incumbere remis.

Vtile, & admissio subdere calcar equo.

Et quamuis patiēter interea tolerare potuisset fa-
mem, creasset nihilominus aliū de periculum. Erum-
punt enim quæ tanto struuntur tempore. Herus sub-
odoratus fuisset proculdubio, aut rumoribus, aut nū-
tiorum discursu, & suspectum habens seruulum, cor-
rumperet tabellariū, examinaret secreto, aperiret lit-
terulas, atque ita tora aperiretur scena, proderetur
Prodigus. Vbi que mitteret obicem aduigilans ipsi, &
nuntium.